

for 1908—09 Sp. 1608, vil han finde fuldstændig Forklaring paa det hele Forhold.

Det ærede Medlem sagde, at naar Loven blev vedtagen, vilde vi ikke have særlig lave Takster. Det var mig en Tilfredsstillelse at høre det ærede Medlem udtale sig forsigtigt og sige, at vi ikke vilde have „særlig“ lave Takster, for Forholdet er i Virkeligheden, at selv om Lovforslaget gennemføres, ville vi navnlig paa de lange Afstande endnu have betydelig lavere Takster, end vore Nabolande have. Det ærede Medlem udtalte, at det var meget slemt for dem, der skulde til Torvs, at de skulde betale disse 5 Øre, og han udtalte med Hensyn til Hurtigtogstillæget, at det var ikke til megen Trøst for Torvekonen, at hun kan slippe for Hurtigtogstillæget, naar Toget ikke holder ved hendes Station. Deri har det ærede Medlem Ret, men naar Toget ikke holder ved hendes Station, tager hun ikke med Toget, saa sparer hun ikke alene Hurtigtogstillæget, men saa sparer hun ogsaa sine 5 Øre, og det ærede Medlems Bemærkning har da ikke megen Betydning. Men, hvad der ikke er uden Betydning, er, at der gøres opmærksom paa i Forslagets Motiver, at det kan lade sig gøre ad administrativ Vej at lempe noget paa dette Forhold, saa at man angaaende visse Tog kan opnaa den Fordel at slippe for Hurtigtogstillæget. Men det kan selvfølgelig kun ske for de Togs Vedkommende, som kaldes Iltog, men holde ved alle Stationer; og dem have vi mange af ovre i Jylland, Tog, som kaldes Iltog, og hvortil der skal løses Hurtigtogsbillet, men som desuagtet holde ved de lokale Stationer. Denne Bemærkning i Lovens Motiver er maaske af mere Betydning, end det ærede Medlem vil tillægge den.

Saa sagde det ærede Medlem med Hensyn til Indregningen, at den vilde give en Gevinst for Udlandet paa vort Erhvervslivs Bekostning. Naturligvis kan det ikke helt benægtes, at det vil det i nogle Forhold i Overgangstiden saa længe, indtil de nye Takster blive helt og fuldt indregnede. Det ærede Medlem nævnedes det Eksempel, at en Købmand i Hamborg sender en Vare fra Hamborg til Silkeborg, og at en Købmand fra København sender en Vare til Silkeborg, i det Tilfælde vil den tyske Købmand have Fordelen ved den billigere Takst, medens den danske vil lide Tab ved den dyrere. Men dette er sat i høj Grad paa Spidsen. Hvis man kan regne, at Grossisten i Hamborg, som vil sende en Vare til Silkeborg, sender den direkte til Forbrugeren, vil det ærede Medlem have

Ret, men i det Øjeblik, han sender Varen, hvad der turde være det almindeligste, til en Grossist, maaske en Grossist i København, som derefter sender Varen til Silkeborg, vil Takstlempelsen for de udenlandske Varer ikke spille nogen som helst Rolle. I Almindelighed kan det derfor ikke siges, at Overgangstiden vil blive en Gevinst for Udlandet og et Tab for Indlandet, men at det i det enkelte Tilfælde kan være rigtigt, kan ikke benægtes. Med Hensyn til dette Spørgsmaal kan jeg kun sige, hvad jeg allerede har sagt, at selvfølgelig vil Administrationen bestrebe sig for at faa hele dette Forhold med Udlandet ordnet saa hurtigt som muligt, saa at Indregningen kan blive helt og fuldt gennemført i den kortest mulige Tid.

Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde bevise, at Driftsudgifterne ere for store, men han havde en meget stærk Mistanke derom, og han fandt det urimeligt, at Driftsindtægterne formindskedes procentvis, naar Forretningen stiger, saaledes som det har været Tilfældet. Dette Spørgsmaal om Besparelser ligger mig selvfølgelig i høj Grad paa Sinde, og jeg tror — i alt Fald har jeg ikke opgivet Haabet derom —, at det kan lykkes hist og her at indvinde Besparelser, men det er aldrig et Øjeblik faldet mig ind at tro, at man ved Besparelser paa Driften vilde kunne indvinde saa store Beløb, at vi kunne naa til at faa et nogenlunde rimeligt Udbytte af Statsbanernes Anlægs kapital. Jeg har i disse Dage i et københavnsk Blad set en Artikel med Overskriften: Guld paa Jernbaneskinneerne. I denne Artikel fremhæves der et Omraade, hvor man fra Statsbanernes Side er bleven opmærksom paa, at der formentlig kunde spares et Beløb, og saa argumenteres der der ud fra, at som det er paa dette Punkt, maa det være paa en hel Del andre. Der ligger Guld paa Jernbaneskinneerne! Ja, hvis der blot gjorde det, saa at man kunde gaa ud og finde det, var det saare godt. Men det er det vanskelige ved Sagen, at naar vi ikke kunne gaa ud og finde Guld paa Skinnerne, og naar vi heller ikke som i Eventyret have en Kværn, der maler Guld, og en saadan eje Statsbanerne ikke, og hvis Resultatet bliver, at Statsbanedriften giver Underskud eller en alt for lille Rente, er det de ikke jernbanerejsende Skatteydere, som maa betale, hvad der mangler. Man fortæller, at der er Mennesker, som have den Ævne at kunne vise Vand ved Hjælp af en Pilekvist, og kunde man vise Guld ved Hjælp af en saadan lille Kvist, var det ikke nogen ilde